kirjeen, jonka viemme. Ja aamulla kello kuusi olemme taas täällä.

— Ehditteköhän niin pian?

— Kyllä me koetamme, — vastasi Marcus ja lisäsi hiljaa: — Mutta ellemme ehtisi, ellemme joutuisi enää takaisin, niin koeta sitten veli tehdä kaikki mitä voit...

— Minä teen kaiken minkä voin! kuului kaikuna liikutuksesta käheytynyt ääni.

Hän pudisti lujasti toveriensa kättä ja rykäisi, niinkuin olisi aikonut jotain sanoa, mutta ei sanonutkaan.

— Muistan sitten veli, että sinulla on vain 10 palloa — huomautti Antonius.

— Menettekö kahdella koneella? — kysyi B. hämmästyen.

— Kyllä, katsos asia on niin, että jos ne aikovat ensi yönä lähteä sieltä tänne, niin — Marcus tulee ilmoittamaan — minä ehkä jään sinne...

— Yksin?

— Teidät kaikki tarvitaan täällä. Palloja minun kylläkin täytyy ottaa enemmän... ja teen sen kuin voin, estääkseni...

— Hyvä on veli... minä ymmärrän. Minä en myöskään tule ainoatakaan hukkaan heittämään! — mutisi B. koleasti, puristi vielä kerran heidän käsiään ja lähti notkeasti ja äänettömästi astellen pimeyteen.

He olivat jännittyneinä odottaneet jo lähes puoli tuntia. Kaartilaisen hitaat, raskaat askeleet kumisivat kivikovalla kentällä yön hiljaisuudessa; toisinaan ei pitkiin aikoihin kuulunut mitään, ja he luulivat miehen poistuneen ja tulivat ulos suojuksesta. Mutta kun Marcus hetken tuijotti pimeyteen, alkoi kauempana vähitellen häämöttää jokin liikkumaton pylvääntapainen. Sitten tuo haamu lähti hiljaa eteenpäin — aivankuin rosvo, joka on odottanut sopivaa hetkeä ja lähtee äänettömästi hiipien uhrinsa kimppuun...

(Jatk.)

Veljen veri

Kertomus kirj. Hannes Latvala.

I

Laitakaupungin t y ö l ä i s a s u n n o s s a suki neitonen hiuksiansa peilin edessä, toisen istuessa kirja polvillaan akkunan ääressä.

Laskevan ilta-auringon säteet kirmailivat toisella puolella katua, kiipeillen ylös pitkin talojen tiiliseiniä. Tuo valaistus oli niin vienoa, surumielistä, ikäänkuin olisi aurinkokin epäillyt astua niille kujille, joitten varsilla halvat työnorjat asustivat. Tuolla, keskikaupungin puistojen lat voilla ja avaroilla akkunalaseilla se mieluimmin leikitsi.

Kuormavauuut jyrisivät epätasaisella kivityksellä ja avonaisesta uudintensuojaamasta akkunasta kuului piiskanläimäys ja ajurin kirous.

"Kuulehan, Emmi! Kääntyi akkunan ääressä istuva tyttö toiseen:" aijotko sinä taasen tanssiaisiin?" Puhuteltu sukasi vihaisesti kamman liustensa läpi...

"Aijon! Aijotko sinä taasen saarnata? Pidä vain huoli omista asioistasi En saata ymmärtää mitä pahaa siinä olisi. Ja mikä saa sinut aina jankuttamaan ja jankuttamaan. Pitäisikö minun tanssia sinun soittosi mukaan? Älä luulekaan, neitiseni."

— "Enhän minä, hyvä ystävä — silti sinun tanssistasi.... mutta miten sinä voit mennä lahtarien kanssa? Etkö yhtään muista isääsi ja veljeäsi? Siitähän on vasta kaksi vuotta. Etkö muistele niitä monia hauskoja hetkiä kotiseudulla nuoriso-osastossame? Ajattelin tänä iltana, kun meillä on osasto vastaanottokokous, että...

— "Että! Että! Että minä tulisin muka sinne?"

— "Niin juuri.' '

"Tiedätkös? Minua aivan hermostuttaa tuollainen. Aina sinä laulat tuota samaa virttä. Näithän itse miltä hyötyä siitä rakkaasta "luokkataistelustasi" oli! Ja saan huomauttaa neidille, että on moukkamaista käyttää sellaisia sanoja kuin "lahtari". Väinö on söötti poika. Hän on suojeluskuntalainen, eikä lahtari. Taitaa itseään harmittaa. Olet kateellinen siinä kaikki!

Ja täytyykö meidän alituisesti muistella tuota verenvuodatusta? Isä ja Reino ovat kuolleet — mutta eihän se ole Väinön syy."

Molemmat vaikenivat.

* * *

Kuin sileä jään peili kiilsi sähkölamppujen häikäisemä tanssisalin parketti permanto. Elämän vastakohtaisuudesta, sen tuskasta itkivät jouhiorkesterin säveleet. Intohimoisina — kuin viimeistä kertaa — puristautuivat liitelevät parit toisiinsa, etsien tungoksessa kiemurtelevaa rataansa.

Ympäri ja taas ympäri. Veri kohosi poskille ja yhteenpuristetuissa käsissä tykkii kiivas valtimo.

Emmin saattoi hänen tanssitoverinsa eräälseen sivuhuoneeseen. Himmeä valo värillisistä lampuista sai loistavat seinäpaperit oudon salaperäisinä hämyämään. Pehmeä lattiamatto taipui äänettömästi valkoisten tanssikenkien alla.

Pöydillä oli pulloja ja pikareita, jotka ympäriinsä asettuneet seurueet ahkerasti kallistelivat. Juominkien vaikutus näkyi selvään rakastelevien parien "vapaamielisessä" esiintymisessä. Olkapäät, selkä ja riuta mahdollisimman paljaina istuivat silkkiin ja harsoihin puetut "daamit" sikaarja vetelevän kavaljeeriensä sylissä. Siellä täällä suudeltiin julkisesti ja naurunrähäkkä sekaantui pullonkorkkien paukuntaan.

Väinö poistui hetkeksi ja palasi pullo ja pari lasia mukanaan. Kuohuen syöksähti punainen neste laseihin.

"Juo!" Kehoitti poika. Hänen äänestään saattoi huomata, ettei lasi, jonka hän kiilistäkseen ojensi, ollut ensimäinen.

Tuossa sanassa oli jotain käskevää, juopuneen itsepintaisuutta.

Emmi koetti vastustella. Eihän hän sellaista...

"Juo! Miksi sinä et juo! Juo nyt!" tenäsi poika kovemmalla äänellä.

Ympärillä istuvain katseet kiintyivät heihin ja Emmi koetti tyynnytellä poikaa. Hän maistoi hieman lasista.

"Juo! Juo kaikki! Mi—minun ter—veiseksi!

Vastenmielisesti tyhjensi tyttö lasinsa.

"Mennään tanssimaan!" ehdotti hän, nähdessään pojan aikovan kaataa hänelle toisen lasin. "E—ei! Juodaan ensin!"

Emmi kiersi kätensä Väinön kaulaan ja kuiskaillen sai tämän viimein lähtemään. Suojeluskuntalainen nousi seisoalleen, tyhjensi pari lasia ja seurasi sitten häntä.

He kävelivät kotia. Raikas yö-ilma oli selvittänyt pojan humalaiset aivot. Olipa hän olevinaan pahoillaankin siitä, että oli ottanut liikaa. Kätensä hyväili tytön uumia ja se vastenmielisyys, jota Emmi häntä kohtaan juopuneena oli tuntenut, alkoi hälvetä.

Vähitellen huomasi tyttö heidän kulkevan yhä lähemmä toisiaan puristautuneina. Pojan käsivarsi oli kietoutunut tiukasti hänen ympärilleensä. Läheisyys vaikutti häneen kummallisesti. Hän olisi halunnut keskustella, puhua jotain kaunista. Mutta kaikki tuo olisi tuntunut niin arkipäiväiseltä. Senvuoksi hän vaikeni.

Väinö taas naureskeli ja laski leikkiä. Hän puhui innostuneesti elämästä ja isänmaasta.

He menivät Väinön asuntoon. Kuun valju kuvastin särkyi tuhansiksi sirpaleiksi väreilevän meren kalvoon ja akkunan edessä huojuivat vaahtera: ja lehmukset, joitten välitse tuota leikkiä saattoi seurata.

Nuoret eivät sytyttäneet valoa vaan istuutuivat he hämärässä sylitysten sohvalle.

"Miksi sinä juot... rakas? Et usko, kuinka se minuun koskee!" Emmi nojautui pojan olkaa vasten. Suudelma. Äänettömyys. Kädet etsivät toisiaan.

Väinö alotti hiljaa. Kertoi olevansa onneton. Hänestä ei kukaan välittänyt. Pari kertaa oli Emmi huomaavinaan pojan puheessa jotain teen näistä. Toistuvat syleilyt vaikuttivat häneen kuitenkin raukaisevasti. Ja hän unohti nopeasti tuon ajatuksen. Ei voinut olla tuntematta myötätuntoa tuota katkeraa nuorukaista kohtaan, joka tahtoi uhrata kaikki aatteelleen — olihan siinäkin aatteessa kaunista.

Väinö jatkoi puhettaan ja Emmi tunsi vastustamatonta halua lohduttaa häntä. Hän hiveli kädellään pojan tukkaa, puristautuen yhä lähemmäs häntä. Syleily vaikutti häneen kuin olisi sähköväristys huumaten kulkenut hänen ruumiinsa läpi. Sisimmässään tunsi hän voimakkaan huminan, joka suurenemistaan suureten pauhasi korvissa, nosti veren kuumana poskipäille suloisesti räukaisten. Hän tahtoi hukkua johonkin mutta ei tietänyt mihin — yhä voimakkaammin tykki valtimo.

Äkkiä välähti mielessään, että hän rakasti Väinöä — rakasti intohimoisesti... tahtoi olla hänen.

He olivat vaipuneet lepäämään. Veren kutsu kulki kuin tietään etsien suonistossa, huumaus haki äärimmäisyyden polttopistettä...

Hän katsoi Väinöön. Pojan katse poltti häntä. Siinä katseessa oli se äärimmäisyys... Siinä oli se piste jota pitemmälle ei voinut päästä.

Syleilyssä yhtyivät veret, yhtyivät äärimmäisessä mahdollisessa polttopisteessä. Hehku oli polttava. Sitä seurasi tunne kuin olisi taivas ja maa vaipuneet tähtiseen yöhön...

* * *

Yö oli jo pitkälle kulunut, kun he huumeesta heräsivät. He istuivat syllittäin yhä. Väinön käsi oli nyt levyt. Emmi puristautui häntä vasten, mutta poika ei enää vastannutkaan hänen syleilyynsä, vaan näytti välinpitämättömältä.

Vihdoin ehdotti hän lähtevänsä saattamaan Emmiä kotiin. Kiersi valon ja auttoi täile palton ylle.

Emmistä tuntui, että jotain outoa oli heidän välillään. Hän katsoi Väinöön ja huomasi, että tämä hymyili. Mutta se hymy — se oli niin kummallinen.

Tyttö ikäänkuin heräsi äkkiä. Hänessä kävi kylmät väreet. Jotain pahaa oli tapahtunut.

Väinö oli ottanut päällystakkinsa naulasta suojeluskuntatakkinsa päälle. Siinä takissa oli jotain tuttua. Tuntui niin kankealta. Sydän ikäänkuin olisi lakannut lyömästä. Hän seisoi kuin jonkun suuren onnettomuuden edessä — aivankuin hengenvaara olisi lähellä.

Se vaara läheni. Se tarttui hänen ohimoihinsa. Tietämättään mitä teki, karkasi hän Väinöön käsiksi ja tempasi takin auki.

Povitaskun päälle oli ommeltu nimi: "Reino."

Kädellään päätään · pidellen hoippuili tyttö pöydän luo, tukea etsien!

"Mistä! Mistä olet saanut tuon palton?" huusi hän.

"Älä helvetissä koko talon väkeä herätä! sanoi poika matalalla äänellä: "ompahan vaan erään punikin takki. Passitin hänet helvettiin. Kyllä kai siellä tarkenee ilman takkiakin."

Emmi näki silmäinsä eteen kohoutuvan tutut kasvot... ne hävisivät... — nuori tyttö ompeli kirjaimia palttoon povitaskun päälle.

— Missä? Missä hän olikaan nähnyt tuon tytön. Äkkiä se selvisi hänelle. Hän huomasi seisovansa peilin ääressä. Hän ompeli kirjaimia povitaskun päälle.

R—e—i.

Kylmä hiki pusertui ihosta. Pelosta tuijotti hän peilin. Hänen sormensa vapisivat. Mutta kuin jonkun yli-inhimillisen kiihkon pakoittamana hän ompeli edelleen.

Reino.

Kirjaimet alkoivat palaa tulisina peilissä.

Mutta pimeydessä hänen edessään paloi kaksi hymyilevää pirullista, intohimon raaistamaa silmää.

(Jatk.)

Kenelle ei vielä tule Toveritar tilatkoon sen heti!

Valmistan kampauksista (lähtenelstä hiuksista)

KAUNIITA PALMIKOITA

Myöskin teen naisten ja miesten kellonperiä hiuksista.

Hiukset voi lähettää postissa; palautan työn jälkivaatimuksella.

Näyttämöperuukkeja myös puhdistan, kiherrän ja korjaan. (o13)

HELMI NELSON,
1107 No. 12th St., Superior, Wisconsin

ERIKOISTARJOUS KESTÄÄ AINOASTAAN 30 PÄIVÄÄ!

Erikoistilaisuus saada hyvin pulcerattu nikkelillä päällystetty "Young America" revolveri, jolla voipi ampua todellisia kuulia, seitsemän kertaa yhdellä latauksella. Tavallinen hinta tälle revolverille on $10.00, mutta tämän kuukauden ajan annamme sen $5.50. Meillä on niitä seuraavan kokoisia: 22, 32 ja 38 kaliperin. Kaikki samanhintasia. Kun tilaatte revolverin, ilmottakaa minkä kaliperin tahdotte. Me takaamme jokaisen revolverin jonka myymme; jos ette ole tyytyväisiä niin me palautamme rahanne takaisin. Älkää unohtako että tällä hintaa ainoastaan tulette sen saamaan tämän kuukauden aian.

Leikatkaa irti tämä ilmotus ja lähettäkää sitte se tulemaan meille, nimeänne ja osotteenne selvästi siihen kirjotettuna ja 30c postimerkeissä, maksaakseenne lähetyskustannukset. $5.50 maksatte sitte kun revolveri saapuu teille. Älkää viivytelkö, jos ette tahdo menettää tätä tilaisuutta.

Kirjottakaa nyt!

CHICAGO SAFETY COMPANY,
Dept. C-50, 1339 No. Western Avenue,
CHICAGO, ILL.